

A délutáni nap aranyfodrokat varázsolt a tavacsára. Tanár Úr kényelmesen ült, feje le-lekókadtt, gondolatai szertekószáltak. Afrika, zsiráfok... atoll és függőágy... kókusz és vörös hölgy... Magában motyogott: kókuszpálma, fehér homok, hölgyek a függőágyban... afrikai öltöny, klónozott tanítványok... zsiráf a lagúnában... Hangos beszédre riadt bóbiskolásából. Fehér ingben, nyakkendőben kis csapat közeledett, csupa fontos ember: gyors beszédű vállalkozók, ravasz képű politikusok. Óvatosan kerülgették a szeméthalmokat, megálltak, mutogattak, tervrajzokat teregettek. Tanár Úr felhúzta a gyűrűt az ujjára, kezét a tarkójára kulcsolta, kissé oldalt fordult, hogy a napfény megcsillanjon az ékszeren. Ragyogott az arany, szikrázott a gyémánt, meg is kapta a szemüket... Ketten odaléptek, tébláboltak, méregettek. Kapás van – gondolta Tanár Úr. Adjonisten! – népieskedett az egyik – Üldögélünk? Üldögélünk? – így a másik. Teheti, aki szerencsés – válaszolta Kakas Bálint Tanár Úr, és kényelmesen nyújtózkodott egyet, mintegy véletlenül mohó orruk alá dugva a gyémántos gyűrűt. A vér felzobogott az ereiben: kezdődhet a mérkőzés. Jobb ez, mint a zsiráfok.

Lengyel B. Péter

BORDAL

*„Oh all to end.”
(Samuel Beckett)*

Anyád... alig. Mintegy kilencven
kiló hús lett a vézna ágyon.
Valahogy csak megpuhult a rák
nyerge alatt a nyáron.
Közben rájövök, hogy bélszínre vágyom.
Maradék meg nem is, így telnek az órák.
Melege van. Vagy neked. Vagy pusztán meleg.
Ki is takarózik, mint egy – egyre megy.
Van ahol van, de van még némi szőre,
a szagról nem beszélve. Büszkén megremeg
mintegy – hagyd el, fiam. A pőre egyszeregy.
Bekenem hideg testápolóval;
kezet mosok. Mínek? Szóval
megvultunk így, amíg – eloldalogtam.

Nos, aznap este húst sütöttem,
hogy mást ne mondjak, angolost,
sőt vérző szívvel exhumáltam
egy elvermelt *Clos de la Roche*-t.

Negyvenes évjárat, nem akármilyen lőre.
Buján dögös, komplex: sírni kellett tőle.
Jobb is nem gondolni rá, mint holmi... Hú de
szar úgy, hogy csak egy volt, s nem maradt belőle.

Baranyai László

DRÁMAI TÖRTÉNET

Van egy barátom,
egy nagyszerű író, akinek az a
legnagyobb problémája...
rosszul mondom: nem is problémája,
mert hisz ő állította feladatként saját maga elé,
hogy mennyire különítse el a „bent”-et meg a „kint”-et, egyáltalán,
jelezz-e, s ha igen (mert erre csak igen lehet a válasz),
mi módon jelezze
magától a témától való alkotói különállását?
Mily messzire távolodhat el,
eltávolodhat-e egyáltalán?
Hogy szemléletes legyen: nyisson-e kaput saját bentje és kintje között, s
miként közlekedjen azon.
Ami engem illet – jelentem –, én megoldottam e kérdést.
Hat macskának vagyok boldog tulajdonosa,
de ha azt mondom, hogy „családfője”, akkor az pontosabb;
két felnőttnek és négy
még anyatejet, de már szilárd táplálékot is fogyasztó, állandóan
kutakodó kölyöknek.
Egyrészt nem bánom, sőt, direkt bírom, hogy itt vannak velem a lakásban, még
az sincs ellenemre, hogy felmásznak az ágyra, és velem alszanak néha,
másrészt viszont nagyon utálok, hogy a lakás rejtett zugaiba,
vagy ami még rosszabb:
az ebédülő pezsaszőnyegére szarnak.
Egy homokkal töltött tálca segítségével nemrég
sikerült szobatisztaságra szoktatnom őket;
a tálcat pár nap után kiraktam az ajtó elé
a kertbe;
ha kis- vagy nagydolgozniuk kell, már ott toporognak az ajtó előtt,
kibocsáttatásra várva.
Illetve toporogtak, ma reggelig.
Mert ma egy merész elhatározással,
mely csak igazán nagy lelkek sajátja,